

minologije, posebno pa pri pozitivnih postavah je neogibljivo, se terdno postavnih besed ino z njimi zvezanih zapopadkov deržati. Poslednič pa, dokler postave, ki se še le zdaj v domorodni jezik prestavljajo, natisnjene niso, ste vi častiti gospodje nar bolj v priložnosti, svoje znanje med ljudstvam razširiti ino tako h namenu olikanja v pravnih rečeh pripomoči.

Dajmo torej vsak po svoje si prizadeti in vidili bomo, kako lepo terta od nas vsajena se bo obnesla, ino od leta do leta slajše kaplice bo dala.

S tem sklenem svoj vvodni govor ino se vnovič perporočim vaši dobrovoljni prijaznosti.«

Iz pravosodne prakse.

Civilno pravo.

a) Graditelj se odpove pravici do povračila škode, ako bi se gradnja poškodovala po rudarstvu. — Je li vknjižba take odpovedi realno breme ali omejitev lastninske pravice? — Terjatev, kateri se je knjižna prednost odstopila pred terjatvijo dosmrtnih prihodkov, se v pridobljenem vrstnem redu o priliki razdelitve izkupila lahko takoj povsem v plačilo odkaže, če tudi ni terjatev glede dosmrtnih prihodkov še v plačilo zapadla.

Na hišnem zemljišču A. Č.-ja je na prvem stavku vknjižena zastavna pravica za pokritno glavnico 1500 K v varnost dosmrtnih prihodkov po 60 K na leto za upnico M. Č., na 2., 3. in 4. stavku so pa zavarovane 3 izvršljive terjatve J. Š.-ja v znesku skupaj 5600 K, katerim je M. Č. odstopila knjižno prednost pred svojo omenjeno terjatvijo. Za tem je na 5. stavku temeljem reverza z dne 9. septembra 1900 vknjižena kot realno breme izjava, lastnika zemljišča A. Č.-ja, da se je leta v prid c. kr. erarnega rudarstva popolnoma odpovedal pravici do povračila škode, katero bi trpela njegova hiša vsled dogodkov pri rudarstvu. Potem so vknjižbe nekaterih drugih terjatev.

V zvršilni stvari omenjenega upnika J. Š.-ja zoper A. Č. radi 1200 K, 2400 K in 2000 K se je omenjeno hišno zemljišče prodalo dražbenim potom za največji ponudek 2625 K ter je izdražil je zahtevajoči upnik J. Š. sam.

V dražbenih pogojih je bilo rečeno, da zdražitelj vse na zemljišču vpisane služnosti in realna bremena prevzame samo v toliko, v kolikor se dajo po vrstnem, njim pristoječem redu založiti iz razdelbene mase. Glede omenjene odpovedi, ki je vknjižena, kakor omenjeno, za terjatvami zahtevajočega upnika, pa ni bilo ničesar posebej omenjenega.

C. kr. okrajno sodišče v Idriji je z razdelilnim sklepom z dne 9. oktobra 1901 E 60/1/14 odredilo:

1.) da je napo minano pokritno glavnico 1500 K, vknjiženo v varnost dosmrtnih prihodkov po 60 K na leto, plodonosno naložiti; hkrati se je upniku J. Š.-ju, kateremu se je knjižna prednost odstopila pred temi dosmrtnimi prihodki, v delno plačilo njegovih napominanih terjatev podelila pravica vsakoletnih 60 K, ki jih je izplačati iz naraslih obresti in, kolikor treba v dopolnitev, tudi iz pokritne glavnice, — vse to zategadelj, ker pokritna glavnica zapade šele s smrtjo M. Č. v plačilo, in ker nikdo ne more drugemu več pravic odstopiti, kakor jih sam ima (§ 442 obč. drž. zak.), radi česar tudi upnik J. Š. ne more takojšnjega plačila zneska 1500 K zahtevati;

2.) da je izbrisati odpoved, vknjiženo temeljem reverza z dne 9. septembra 1900 na 5. stavku kot realno breme v korist c. kr. erarnega rudarstva in zadevajočo odškodninske zahteve, ker največji ponudek niti ne zadošča v pokritev terjatev, ki so vknjižene pred tem bremenom, in ker zdražitelj tega bremena ni prevzel po dražbenih pogojih brez zaračuna na največji ponudek.

Proti temu sklepu je vložil zahtevajoči upnik, oziroma zdražitelj J. Š. rekurz glede izreka ad 1.), c. kr. finančna prokuratura v Ljubljani pa v imenu erarnega rudarstva rekurz glede izreka ad 2.).

C. kr. deželno rekurzno sodišče v Ljubljani je s sklepom z dne 7. novembra 1901 R. III. 224/1, obema rekurzoma ugodilo in izpodbijani razdelilni sklep v obeh omenjenih točkah izpremenilo tako:

a) da se je prej pod točko 1.) navedena pokritna glavnica za dosmrtno prihodke M. Č. po 60 K na leto v znesku 1500 K odkazala v takojšnje plačilo J. Š.-jevih terjatev; b) da preidejo obveznosti iz napominanega reverza nasproti c. kr. erarju na zdražitelja in ostane reverz na prodanem posestvu še nadalje vknjižen.

Razlogi.

Zahtevajoči upnik bi zamogel z ozirom na določbe §§-a 218 zvrš. r. in 442 o. d. z. v vrstnem redu glavnice v znesku 1500 K, ki je vknjižena za M. Č. radi njenih dosmrtnih prihodkov po 60 K na leto, zahtevati plačilo svojih terjatev v skupnem znesku 6220 K 40 v, katerim je M. Č. odstopila prednost, samo v onih mejah, ki veljajo za M. Č., in zamogel bi torej terjati v tem vrstnem redu za čas življenja M. Č. samo odkaz dosmrtnih prihodkov, kakor bi jih imela terjati M. Č. sama, a še le za slučaj njene smrti odkaz pokritne glavnice same v prvotnem vrstnem redu svojih zadevnih terjatev. Vse to pa vendar le ni noben zadržek, da se ne bi predmetna pokritna glavnica takoj odkazala, ker bi od tega, da se ista odkaže še le za slučaj smrti M. Č., ne imeli prav nobene koristi eventualni vdeleženci v zmislu §-a 219 odst. 2 zvrš. r., niti M. Č., niti zastavni, v vrstnem redu za zahtevajočim upnikom stoječi upnik J. Š., niti zavezanec. Kajti z ozirom na to, da je M. Č. že stara 78 let in z ozirom na visokost terjatev zahtevajočega upnika, katere bi prišle sicer v prvotnem vrstnem redu samo z delnim zneskom 1078 K 48 v k plačilu in bi jih bilo pokriti v ostanku 5141 K 92 v iz dosmrtnih, M. Č. pristojećih prihodkov in po njeni smrti iz ostale pokritne glavnice same, — je povsem izključeno, da bi M. Č. sploh kedaj začela dobivati dosmrtno prihodke in da bi po smrti M. Č. sploh kaj pokritne glavnice odpadlo J. Š.-ju ali pa zavezancu.

Rekurzu zahtevajočega upnika je bilo toraj ugoditi in na pokritno glavnico spadajoči del izkupila takoj odkazati. —

Tudi rekurzu finančne prokurateure imenom c. kr. erarja je bilo ugoditi. Obveza, katero je zavezanec kot lastnik z reverzom z dne 9. septembra 1900 prevzel in ki je ta, da ne bo zahteval v navedenih slučajih odškodnine, se znači kot pogod-

beno omejitev lastnine, katera velja vsled zemljiškoknjižnega, po §-u 20 *lit. a.* obč. z. z. (glej tudi § 106 rudarskega zakona) dopustnega vpisa pri prodanem posestvu za vsacega prihodnjega pridobitelja tega posestva. Ta omejitev lastnine preide torej neodvisno od največjega ponudka in njega razdelitve tudi na zdražitelja posestva in mora še nadalje ostati vknjižena. Pri tem je povsem neodločilno, da se je zadevna obveza vknjižila kot stvarno breme in da se ni vpisala, kakor to določa § 9 zak. z dne 25. marca 1874 št. 12 drž. zak. —

Na zapisnik pri sodišču podala sta proti temu sklepu revizijski rekurz J. Š. kot zdražitelj glede točke *b*), zavezanec A. Č. pa glede točke *a*).

Zdražitelj J. Š. je navajal v svojem rekurzu v bistvu naslednje: Če bi se tudi moglo smatrati vprašljivo odpoved iz reverza z dne 9. septembra 1900 za omejitev lastninske pravice, morala bi ta omejitev biti omenjena v dražbenih pogojih. V letih pa ni o tem ničesar omenjenega. Po istih je marveč zdražitelj pridobil zemljišče v prosto in popolno last. Sicer pa so vse zdražiteljeve izvršljive terjatve bile že prej vknjižene, predno se je vprašljivi reverz vknjižil, ter je zdražitelj pridobil zastavno pravico za svoje terjatve na neomejeno zavezančevo last, katere v škodo teh zastavnih pravic ni mogel zavezanec omejiti. Rekurent je konečno predlagal, da se sklep rekurznega sodišča v točki *b*) izpremeni in potrdi razdelilni sklep prvega sodnika v točki 2.).

Zavezanec A. Č. je pa v svojem rekurzu povdarjal, da je upnica M. Č. o priliki, ko je odstopila J. Š.-ju prednost pred svojo terjatvijo glede dosmrtnih prihodkov, morala držati se mej, ki so ji stavljene po določenih §-a 442 in 1394 o. d. z. Če ne bi bila M. Č. odstopila knjižne prednosti, ne bi bilo dvoma, da bi se morala pokritna glavica od 1500 K po §-u 219 zvrš. r. plodonosno naložiti. Vsled odstopa knjižne prednosti se pa ta pravni položaj ni mogel izpremeniti ali celo razširiti. To ni nevažno za zavezanca. — S podelitvijo domika se ni določila samo razdelbna masa, ampak so se v tem trenutku fiksirale vse terjatve tabularnih upnikov glede glavnice in obresti. To je sklepati iz določila §-a 216 zad. odst. zvrš. reda, ki določa, da je upoštevati pri razdelitvi izkupila obresti od

glavnic le do dne podelitve domika; tek obresti od le-tega dne naprejjenja. — Recimo, da bi M. Č. še 10 let živela in bi obresti od pokritne glavnice znašale na leto 60 K, tedaj bi po preteku 10 let bilo pokritega od terjatev J. Š.-ja za 600 K več, kakor če bi pokritna glavnica od 1500 K zapadla takoj v plačilo. Po preteku 10 let bi namreč samo obresti od pokritne glavnice znašale 600 K in bi ta znesek s pokritno glavnico vred, ki bi s smrtjo M. Č. prosta postala, pripadel J. Š.-ju. Jasno je, da bi to bilo v prid zavezančev, kajti glede navzočne razdelbene mase ne morejo terjatve J. Š.-ja niti za vinar višje narasti, nego li so se določile ali fiksirale z dnem podelitve domika. Pač tečejo od dne podelitve domika naprej od terjatev, ki pri razdelitvi ne dospo v plačilo, vendar teh obresti ne more J. Š. iz navzočne razdelbene mase tirjati, ampak zamore radi njih seči samo na kako drugo zavezančevo imetje. Iz teh razlogov je zavezanec predlagal, da se sklep rekurznega sodišča tudi glede točke *a*) izpremeni in se potrdi prvosodni sklep v točki 1).

C. kr. najvišje sodišče je z odločbo z dne 10. decembra 1901 št. 16748 ugodilo revizijskemu rekurzu zahtevajočega upnika, ozirom zdražitelja J. Š.-ja, izpodbijani sklep rekurznega sodišča v točki *b*) izpremenilo in v tej točki obnovilo prvosodni sklep, da zdražitelj ne prevzame obveze iz reverza z dne 9. septembra 1900, marveč je le-to knjižno izbrisati. Revizijski rekurz zavezanca A. Č.-ja je pa zavrnilo, vse to iz razlogov:

Revizijski rekurz zahtevajočega upnika, oziroma zdražitelja J. Š.-ja je utemeljen.

Po §-u 150 zvrš. reda mora zdražitelj, ako nič drugega ne določi sodnik po predlogu s privolitvijo upravičenca, prevzeti služnosti, preživitke in druga realna bremena, če so vknjižena za zastavno pravico zahtevajočega upnika, le v toliko, v kolikor se dado po vrstnem, njim pristoječem redu založiti iz razdelbene mase. Ta pogoj pa v le-tem slučaju ne nastopi, ker tabularni upnik J. Š., čigar terjatve so vknjižene pred vpisom reverza, s svojimi hipotekarnimi terjatvami le deloma pride do plačila in torej na zastavni vpis reverza ničesar ne pripade.

S privolitvijo upravičencev ni sodnik ničesar ustanovil glede vpisa reverza. Sosebno ni v tem oziru nikake določbe niti v dražbenih pogojih, niti v dražbenem zapisniku.

Zdražiteljeva dolžnost torej ni, da bi prevzel vprašljivo breme, in sicer tudi tedaj ne, če bi se tudi v reverzu prevzeta obveza smatrala za omejitev lastninske pravice, ker vendar ne gre, da bi se s tako odpovedjo, ki vrednost zemljišča bistveno zniža, pri realizovanju svojih terjatev oškodovali poprejšnji upniki, ki so bili pridobili svoje zastavne pravice zaupaje v javno knjigo.

V tej točki bilo je torej obnoviti prvosodni sklep.

Kar pa zadeva revizijski rekurz zavezančev, ni zavezanec k istemu upravičen, ker največji ponudek nikakor ne zadošča v pokritev vseh tabularnih terjatev in tako za zavezanca ničesar ne more preostajati. Radi tega je vprašanje, je li pokritno glavnicu sodno položiti ali pa takoj plačati tabularnemu upniku, oziroma zdražitelju J. Š.-ju, za zavezanca brez pravne koristi.

Revizijski rekurz zavezančev je bilo tedaj zavrnuti.

H. Sturm.

b) Sporovi iz ugovora doživotnog prihoda u smislu §-a 1284 gr. z. idu pred kotarski sud ili pred sudbeni dvor prvoga stepena, prema tome da li vrijednost spornoga predmeta ostaje u granicama što ih postavlja § 49 br. 1 pr. s. vl. ili nadilazi iznos od 500 for.

Tužitelj tvrdi u tužbi, da je dne 11. junija 1901 sklopio sa tuženicom bilježnički ugovor doživotnog prihoda, kojim mu je ova izručila vas njen imetak uz obvezu sa njegove strane uzdržavati ju, a u slučaju, da stranke ne bi mogle živjeti zajedno u skladu itd., tužitelj bi morao plaćati tuženici godišnjih kr. 530 mješte uzdržavanja u naravi, da u rečenoj pogodbi kazano je, da tuženica ustupa tužitelju njen imetak sa bezodvlačnim uveđenjem u stvarni i fizični posjed i uživanje, pridržavajuć si tuženica na ustupljene nepokretnosti pravo služnosti doživotnog uživanja s pravom uknjiženja, ma da ovo poslijednje pravo nije bilo ustmeno ugovoreno, nu al da tuženica, il se pokajala il od koga nagovorena, otjerala ga iz kuće i zabranila mu je paćati se u ustupljeni imetak, te pošto nece da znade za pomenutu pogodbu, tuži ju na temelju §-a 49 točke 3 pravilnika sudske

vlasti c. kr. kot. sudu u P., da presudi: tuženica je dužna, da u roku od 14 dana pod prijetnjom ovrhe ustupi tužitelju u posjed i uživanje preporne nekretnine uz dužnost tužitelja, da joj daje pristojno uzdržavanje u naravi, ako hoće š njime živjeti, ili da joj plaća godimice kr. 530.

Tuženica na ročištu podigne prigovor stvarne nenadležnosti, koji po prvostepenom sudu bje odbačen, po u to č n o m e sudu usljed utoka tuženice prihvaćen, a previdnomu utoku tužitelja zaključkom c. kr. vrhovnog sudišta od 19. decembra 1901 br. 17199 nebje udovoljeno iz slijedećih razloga:

Ako je i ispravno, da je tuženica ustupila tužitelju sa bilježničkim spisom od 11. junija 1901 br. 14396 pod A nekretnine, spomenute u ovom spisu uz daće ovgje utvrgjene, to se ipak te daće ne mogu smatrati pogodbom izdržavanja u smislu §-a 1173 gr. z. Pogodba pod A smatra se po svom napisu i od stranaka kao ugovor doživotnog prihoda u smislu §-a 1284 gr. z. A pored toga te pošto utuženi predmet nadilazi vrijednost od 1000 kr., to izazvani kotarski sud s obzirom na odredbe §-ov 49 br. 1 i 50 pravilnika sudske vlasti nije nadležan da raspravi i rasudi nazočnu parnicu.. —ršk.—

c) Odpis parcel po zaznambi uvedbe dražbenega postopanja.
— Za one, ki o podelitvi domika niso bili posebej obveščeni, ravna se rekurzni rok po nabitku dotičnoga sklepa na sodni tabli.

S sklepom okr. sodišča v Ljubljani od 28. oktobra 1900 opr. št. E 1108/00/12 dovolila se je Francetu K. prisilna dražba zemljišča vl. št. 123 k. o. Pijavagorica, zavezanki Urši K. lastnega. Pri cenitvi dne 22. januarja 1901 je izvršilni organ dognal in v zapisniku zabeležil, da so k temu zemljišču še pripisane parcele št. 268/1 in 268/2 last Matevža P. in št. 577 in 278 last Jožefa P., ki sta jih pred blizo 30 do 40 leti kupila, jih od tedaj tudi vživata, a se za njih odpis nista brigala, domnevajoča, da sta nanje že vknjižena kot lastnika; cenile so se z ostalim zemljiščem vred. Dražbeni narok vršil se je dne 2. aprila 1901, in s sklepom istega dne se je zemljišče vlož. št. 123 domaknilo najboljšemu ponudniku Janezu S., kateremu

se je tudi vsled njegove prošnje izročilo dne 13. aprila z omenjenimi parcelami vred v začasno upravo. Ob priliki te izročitve prišlo je šele na dan, da so se te parcele, glede katerih je bila pri prodanem zemljišču že dne 23. nov. 1890 zaznamovana prošnja za uvedbo pozivnega postopanja v svrhu njih bremenprostega odpisa, dne 15. marca 1901 od glavnega zemljišča bremen proste in celo brez prenosa zaznambe uvedenega dražbenega postopanja odpisale, da sta se iz njih ustanovila nova vložka št. 219 in 220 k. o. Želumlje, in se je na nju vknjižila lastninska pravica Matevža P., oziroma Josipa P.

Dne 16. aprila 1901 vložila sta Matevž P. in Jože P. zoper sklep o domiku rekurz, navajajoča, da je slovom izvršilnih spisov bilo zemljišče vl. št. 123 prodano v istem obsegu, v katerem se je nahajalo ob času zaznambe uvedbe dražbenega postopanja, ne pa v katerem se je po dejanskem in po zemljiško-knjižnem stanu nahajalo ob času dražbe, vsled česar predlagata, da se domik razveljavi, in odredi vnovič prisilna dražba omenjenega posestva brez itak že bremen-prosto odpisanih parcel št. 268/1, 268/2, 277 in 278.

Deželno sodišče v Ljubljani je ta rekurz zavrglo, »kajti rekurentu Matevžu P. po §-u 187 al. 1 zvrš. r. sploh ne pristojta rekurzna pravica, ker pri dražbenem naroku ni bil navzočen, rekurent Jožef P. pa, ki je bil dne 2. aprila prisoten¹⁾ pri oznanitvi izpodbijanega sklepa in po §-u 183 odst. 1 zvrš. r. ni imel dobiti pismenega izdatka tega sklepa, podal je rekurz šele 16. aprila, torej prekasno, ker se mu je pričenal osemdnevni rekurzni rok z dnem po razglasitvi sklepa; ne glede na zakasnelost, je pa rekurz tudi zaradi tega nedopusten, ker se ne ozira na noben razlog, vsled katerega bi smel rekurent po §-u 187 zvrš. r. dodelitev domika izpodbijati.«

Vsled revizijskega rekurza je c. kr. vrhovno sodišče s sklepom od 29. maja 1901 št. 7781 odločilo: Revizijski rekurz Matevža P. zavrača se glede na zakonito utemeljitev rekurznega sodišča, rekurz Jožefa P. pa iz nastopnih razlogov:

Pritrditi sicer ni mnenju, da je rekurz Jožefa P. smatrati zakasnelim, ker pričinja po smislu §-ov 78 izvrš. r. in 521, odst. 2, civ. pr. r. rekurzni rok šele z dnem po vročitvi pisme-

¹⁾ Udeleževal se je namreč dražbe kakor ponudnik.

nega odpravka izpodbijanega sklepa; — ker pa v tem slučaju po smislu §-a 183, odst. 1, izvrš. r. rekurenta ni bilo posebej obvestiti, merodaven je bil za začetek rekurznega rokú nabitek na sodni tabli, zgodivši se 8. aprila, in je bil rekurz dne 16. aprila vložen še tekom tega rokú.

Ali deželno sodišče utemeljuje zavrnitev rekurza še z nadaljno okolščino, da rekurz ne navaja izpodbijalnega vzroka po smislu §-a 187. izvrš. r.

Tudi v tem pogledu pa je uvaževati, da se opira rekurz na dejstvo, da se domik ne sklada s cenitvenim zapisnikom, v podlago vzetim dražbenemu postopanju, kajti v istem je zabeležena odprodaja parcel št. 277 in 278 Jožetu P. Rekurent Jožef P. bil je torej upravičen poslužiti se te pritožbe po §-ih 182 in 187 izvrš. r., vendar pa je pritožba neutemeljena, ker cenitveni zapisnik hkratu konstatuje, da te parceli v onem času nista bili odpisani. Kot sestavni del zemljiškega telesa, ki je imelo priti na dražbo, sta se cenili; izklicna cena se je določila privzemši njuno vrednost, in se torej domik sklada s spisi, katere je bilo ob njem upoštevati, niti ni bilo mogoče drugačnega domika podeliti.

Rekurent bi bil mogel torej svojo pravico zgol po smislu §-a 170, 5 izvrš. r. pravočasno uveljaviti; sedaj v rekurzu se nanjo ne more več sklicevati, najsi je bil obveščten o posameznih korakih izvršilnega postopanja ali ne.¹⁾ —i.

¹⁾ Obveščajoč stranke o tej vrhovnosodni odločbi odredil je izvršilni sodnik hkratu zaznambo domika tudi še pri zemljiščih vl. št. 219, 220 k. o. Ž., nastalih iz odpisanih parcel. Zoper to ni bilo pritožbe. Pač pa je vložil Jožef P. rekurz zoper vknjižbo lastninske pravice zdražitelja Janeza S. na zemljišče vl. št. 220 k. o. Ž., ki se je temu dovolila po izpolnitvi dražbenih pogojev; a rekurz ni imel uspeha, kajti, kakor pravi rekurzno sodišče, »za izpodbijano dovolitev vknjižbe lastninske pravice podani so vsi pogoji v smislu §-a 237 izvrš. r. in je zlasti domik, vsled katerega je postal zdražitelj lastnik zadevnega zemljišča in katerega skuša sedaj rekurent znova izpodbijati, postal že davno pravnomočen.«

d) Uporaba §-a 9 naređbe k odvetniškemu tarifu. Stroški osebne intervencije kranjskega odvetnika na prizivni razpravi v Gradcu.

V pravni stvari Ivane K. po drju. B. v Postojini proti zapuščini po Jakobu V., ki jo zastopajo oglašeni dediči Matija V., Josip Č., Marijana R. itd. po drju. K. v Ljubljani, zaradi plačila 4800 K se je vsled priziva tožene zapuščine proti sodbi c. kr. deželnega sodišča v Ljubljani z dne 5. julija 1901 opr. št. Cg. I. 108/1/7 vršila dne 17. oktobra 1901 pri c. kr. višjem dež. sodišču v Gradcu ustna prizivna razprava, katere sta se udeležili obe stranki po svojih odvetnikih.

Višje dež. sodišče je priziv zavrglo in potrdilo prvosodno sodbo, glede stroškov pa spoznalo, da je tožena zapuščina dolžna tožiteljici povrniti pravnne stroške prizivnega postopanja v znesku 105 K 8 h, le-to iz razlogov:

Izrek o prizivnih stroških je utemeljen v §-u 41 in 50 c. pr. r. Zastopnik tožiteljice nima pravice zahtevati odstotno zvišanje tarifske pristojbine po §-u 9 odvetn. tarifa, ker v tem slučaju gre za enega toženca, namreč za zapuščino Jakoba V. in brez pomena je, da zapuščino zastopa več dedičev. Nadalje ni bilo potreba, da je tožiteljčin zastopnik prišel osebno na prizivno razpravo, kajti znana mu je bila vsebina priziva in umestna bi bila substitucija kakega, v Gradcu domujočega odvetnika. Zategadelj so se tožiteljici pripoznali tudi le stroški za tako substitucijo. Stroškov za poročilo, katero je vložila prizivna nasprotnica, ni bilo prisoditi, ker ni imelo vsebine, kakršno dopušča § 468 c. pr. r.

Revizijskemu rekurzu tožiteljice je c. kr. najvišje sodišče z odločbo od 3. decembra 1901 št. 16460 ugodilo v toliko, da so se tožiteljčini, na 105 K 8 h določeni stroški prizivnega postopanja, katere ima toženka tožiteljici povrniti, zvišali za 3 K 18 h ali na 108 K 26 h. Sicer pa je bil revizijski rekurz zavrnen in mora tožiteljica sama trpeti svoje stroške.

Razlogi.

Revizijski rekurz je v toliko upravičen, ker ni pravilna argumentacija prizivnega sodišča, da zategadelj, ker je zapuščina pravzaprav tožena, glede dedičev, ki jo zastopajo, ne obstoja

sosporništvo v smislu §-a 9 naredbe od 11. decembra 1897 drž. zak. št. 293, vsled kojega bi bilo tarifsko nagrado zvišati, kajti, ker toženci zastopajo zapuščino, nadalje ker je plačati, četudi iz zapuščine, vendar pa na njihovo škodo, in ker je tudi delo zastopnikov isto, kakor če bi sosporništvo bilo osnovano na kakem drugem vzroku, po vsem tem je tožence vendarle smatrati po smislu zgoraj navedene naredbe za sospornike. Bilo je forej vsoto tožiteljčinih stroškov prizivnega postopanja zvišati za tist znesek, ki nastane vsled prištetega poviška pri tarifskem nastavku, namreč za 3 K 18 h.

Neutemeljena pa je pritožba zoper to, da se niso prisodili stroški potovanja in zamude za odvetnika, ki je prišel iz Postojine. Sporna stvar in vzlasti vsebina priziva nikakor ni takšna, da bi delala drugemu odvetniku, kakor pa tistemu, ki je na prvi instanci zastopal, posebne težave in da stvari ne bi mogel na drugi instanci zastopati z enakim uspehom. To, da je v Gradci bajè samo jeden odvetnik zmožen slovenščine, pa ni moglo opravičiti potovanja zastopnikovega iz Postojine v Gradec, ker isti odvetnik ni bil od nasprotnikov substituiran, in bi sicer tudi bilo v najskrajnejšem slučaju lahko substituirati drugega odvetnika, kojega domovališče ni bilo tako zelo oddaljeno.

Malenkostni uspeh revizijskega rekurza opravičuje izrek, da pritožiteljica trpi svoje stroške sama. *M.*

Listek.

Prvi koraki v prakso.

(Iz dnevnika pravnega praktikanta.)

Postal sem pravni praktikant. Pri justici sedaj najboljše kaže. O tem so me preverili vsi visoki in višji gospodje, ko sem se jim predstavljal. Veleodličen zlat ovratnik mi je zanesljivo obljubil, da postanem v treh letih gotovo adjunkt, — če ne baš v tej kronovini, pa gotovo v sosednji severni, kjer tudi ljudje žive, in kamor prav radi vzemo naše krajane, deloma